

Щебечуть діти — радіють батьки

Жодне слово у світі не ввібрало стільки ласки, ніжності й доброти, як слово «мати». Мати — порадиця і рятівниця. Її сердечність, душевна теплота і ніжність — особливі. Материнська любов не знає зради. Вона довічна і непідкупна, вона істинна.

Лише той, хто може на долоні зважити піщинку, той відчує всю планету. Так і мати. Тримаючи дитину, вона всю землю тримає на руках, від неї рід людський бере початок.

Одній з таких матерів, берегині домашнього вогнища і хочеться низько поклонитися. Це Світлана Федорівна Познюр. Народилася вона в селі Томахів у багатодітній сім'ї. Швидко промайнуло безтурботне дитинство, від-

дзвонили дзвоники шкільні уроки. Бажання далі вчитися привело дівчину у Хмельницький, де в СПТУ здобула спеціальність в'язальниці. Пізніше поринула у вир культурного життя рідного села — стала працювати в місцевій бібліотеці.

Зустріла на життєвому шляху свого судженого — Миколу. Побралися. Зараз молода сім'я проживає в Ілліні і виховує п'ятеро дітей. 12 років тому з'явився на світ їх первісток — Андрійко. Потім пішли інші козачата — Сашко, Іванко, Тарасик. Нарешті сім'ю поповнила маленька мамина помічниця — Марійка.

Щебечуть діти — радіють батьки. Щось комусь заболить — болем проймається материнське серце.

Чи легко сьогодні виховувати таку дитячу сімейку? Ой, нелегко. Батьки викручуються і так, і сяк. Взуття, одяг старших бережуть, щоб згодом покористувалися менші. Щось своє поношене перешиють на дитяче, щось подешевше куплять на базарі — секунд хенд виручає. Ось так і перебиваються батьки з дітками. Не ходять голими і босими.

Та й голодними не бувають. Є ж бо свій город, тримають у господарстві різну живність. Не балують батьки дітей бананами-гранатами, цукерками в блискучих обгортках. То все розкіш, не доступна сьогодні пересічному українцеві.

У домівці Познюрів ніколи не згасає вогонь родинної любові і доброти, взаємної турботи. Світлана

Федорівна завжди привітна до дітей, лагідна, знає, як до того чи іншого підійти, як покарати за вчинену шкоду, непослух, заохотити до доброї справи. А ще це хороша господиня, вона вміє усьому дати лад.

Радіє мати: ростуть її діти, пізнають світ. Не зоглядишся, як подорослішають, стануть обирати свій шлях у самостійне життя.

Отож вклонімося їй, матері роду людського, ім'я якій — Жінка. Радості вам без меж за успіхи своїх дітей, синівського і дочірнього тепла і доброти. Миру і щастя дому вашому, сім'ї вашій. Хай довгими будуть роки вашого життя!

Ніна БАЛЮК,
завідуюча методичним відділом ЦРБ.